

soud na návrh nebo z úřadu účastníky odkázati na řízení sporné. V projednávaném případě jde jen o rozřešení otázky, zda jest zůstavitelovo poslední pořízení ze dne 30. ledna 1928 pokládati podle § 553 obč. zák. za závěť, či za dovětek. Při řešení této otázky vystačí se úplně s prostředky, jež dává nesporné řízení, neboť jde jen o výklad písemného posledního pořízení, jehož obsah jest nesporný, a není tu sporných skutkových okolností, jež by bylo zapotřebí zjišťovati provedením formálního průvodního řízení podle předpisů civilního řádu soudního. Nelze tedy dovolacímu rekursu přisvědčiti, pokud v oněch směrech vytýká napadenému usnesení zmatečnost.

Nelze však dovolacímu rekursu upřítí oprávnění, pokud napadá usnesení rekursního soudu pro nezákonnost, spočívající v tom, že rekursní soud porušil a nesprávně vyložil předpisy občanského zákoníka o tom, kdy jest poslední pořízení pokládati za závěť a kdy za dovětek. Zůstavitel v písemné poslední vůli ze dne 30. ledna 1928 nikomu nezůstavil ani celou pozůstalost, ani určitou poměrnou část pozůstalosti, nýbrž porídil vpravdě jen o jednotlivých věcech, které nevyčerpávají celé pozůstalé jmění. Podle §§ 532, 535, 553 obč. zák. jest toto poslední pořízení pouhým dovětkem, nikoli závětí. Tomu není na závadu doslov odstavce V. posledního pořízení, v němž se praví: »Die für die österreichische Kriegsanleihe eingetauschten Ersatzschuldsscheine sowie alle anderen etwa noch vorhandenen, nicht vermachten beweglichen Sachen testiere ich meinem Grossneffen V.«. Okolnost, že zůstavitel užil jednou výrazu »vermachen« a pak zase výrazu »testieren«, nerozhoduje, rozhoduje úmysl zůstavitele. Kdyby měl V. býti pokládán za dědice ze závěti, musil by ovšem převzít i veškeré dluhy pozůstalosti (§ 531 obč. zák.). Že to bylo zůstavitelovým úmyslem a že chtěl zůstavitel se svým prasynovcem V-em nakládati hůře než s ostatními povolanými osobami, z posledního pořízení nijak nevysvítá. Poslední pořízení neobsahuje podle svého doslovu a obsahu výrok, jímž se V. ustanovuje dědicem, t. j. nástupcem do všech práv a závazků zůstavitelových, a není tudíž závětí, nýbrž, jak již řečeno, jen dovětkem.

Čís. 11936.

Byl-li smír, jímž se žalovaný zavázal nahraditi žalobci i útraty sporu, dojednán po zahájení vyrovnacího řízení o jmění žalovaného, nebyla útratová pohledávka žalobce vyrovnáním zasažena a nebrání ustanovení § 12 (1) vyr. řádu z roku 1931 povolení exekuce k vydobytí útrat.

(Rozh. ze dne 29. září 1932, R I 745/32.)

O jmění Josefa B-a bylo zahájeno vyrovnací řízení dne 8. dubna 1932. Soudním smírem ze dne 9. května 1932 zavázal se Josef B. nahraditi firmě R. útraty sporu, jak budou soudem upraveny. Útraty ty byly pak soudem upraveny na 1.768 Kč 10 h, načež firma R. navrhla proti Josefu B-ovi povolení exekuce k vydobytí těchto útrat. Soud prvé stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl, maje za to, že ano v době, kdy bylo vydáno napadené usnesení,

bylo o jmění dlužníka zahájeno vyrovnací řízení, nesměla býti podle § 12 vyr. řádu exekuce povolena.

Nejvyšší soud obnovil usnesení soudu první stolice.

D ů v o d y:

Vyrovnací řízení bylo zahájeno dne 8. dubna 1932. Soudním smírem ze dne 9. května 1932 zavázal se žalovaný kromě k zaplacení jistiny 1.000 Kč nahraditi žalobkyni i útraty sporu, jak budou soudem upraveny. Útraty tyto byly pak soudem na 1.768 Kč 10 h upraveny, nikoli však přisouzeny. Ne zcela případně odkazuje proto dovolací rekurs na zdejší plenární rozhodnutí ze dne 11. října 1927 Pres 1.200 z roku 1925 uveřejněné ve sb. n. s. pod čís. 7392, ale v podstatě má pravdu, jelikož zásada tam vyslovená, že pro vznik útratové pohledávky nerozhoduje doba, kdy byl učiněn náklad, platí i v případě, že spor byl ukončen smírem, jenže v tomto případě na místo soudního výroku nastupuje dohoda stran a rozhoduje proto doba, kdy smír byl dojednán, ano tím teprve, právě tak jako jinak soudním výrokem, nastává jistota o tom, která ze stran bude dlužníkem a která věřitelem útratové pohledávky. Vznikla-li však, jak dolíčeno, útratová pohledávka vymáhaná žalující stranou po zahájení vyrovnacího řízení, nebyla jím zasažena, a nebránilo ustanovení § 12 (1) vyr. ř. z roku 1931 zde v úvahu přicházejícího povolení navržené exekuce.

Čís. 11937.

Za přerušného řízení nebylo za všech okolností řádně ve sporu pokračováno (§ 1497 obč. zák.), nýbrž rozhodují tu okolnosti případu.

(Rozh. ze dne 29. září 1932, R I 751/32.)

Šlo o žalobu pojištěnce proti pojišťovně o zaplacení pojistného. Požár pojištěných předmětů nastal dne 18. září 1926, žaloba o zaplacení pojistného byla podána na pojišťovací společnost dne 12. listopadu 1926 a sporné řízení bylo přerušeno usnesením ze dne 17. února 1927 do skončení trestního řízení zahájeného proti žalobci pro zločin podvodu spáchaného při příležitosti požáru podle § 197, 200 a 203 tr. z. V této trestní věci byl žalobce Karel H. rozsudkem krajského soudu ze dne 9. září 1927 uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 200, 201 a) a 203 tr. zák. Zmateční stížnost žalobce proti tomuto rozsudku podaná byla rozhodnutím nejvyššího soudu ze dne 21. března 1928, došlým na krajský soud dne 18. května 1928 zamítnuta a žalobce usnesením ze dne 18. května 1928 k rukám svého obhájce o tom vyrozuměn. Návrh žalobce na pokračování v řízení byl u soudu učiněn dne 24. října 1931. Žalobu o zaplacení pojistného procesní soud první stolice zamítl, maje za to, že žalobní nárok jest podle § 19 poj. zák. promlčen, ježto žalobce v řízení řádně nepokračoval. D o v o l a c í s o u d zrušil napa- dený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by ji, vyčkaje pravomoci, znovu projednal a rozhodl. D ů v o d y: Řízení v souzeném sporu bylo